

»Pa se nazaj gredé zopet oglasite. Nekaj v stran je, zato se pa toliko bolje okrepčate«, vabi ga Minica in ga zraven pogleduje takó prijazno, kakor bi mu rekla: »Cene, le ostani še!«

In malone bi se dal zavésti. Toda oče Sorščák je tukaj, ta bi izvestno pripovedoval, da je ostal pri mladi Minici. Zató odide, služba ga zóve.

Ko prideta do ónega kozolca, kjer se zavije pot proti Volbenku, poslovi se Sorščák, rekši: »Na levo se držite, potem pri ónem-le robu na desno in nató zopet na levo. Bodete pa potem pri starem Lavru nočili. Srečen pot in lahko noč!« (Konec prihodnjíč.)

Prisega.

Kdaj nam zláta zloga sine?
V knjigo se zaril je črv,
V knjigo, ki dosléj samíca
K zlogi bila nam je brv.

Bratje, Bógu prisezimo,
Da posléj nam vladaj mir:
Národa nihčè ne ljubi,
Kdor zanéta v njem prepír!

Bistran.

Zvezdi.

Bog prižgal je zvezdi dvé:
Prva svétle žarke svoje
Trosi v čutno mi srcé —
Zvezda je ljubezni moje!

Druge zvezde jasni žar
V sreči méni, v togi sije,
Pot do vzorov mi vsekdar
Kaže zvezda — poezije . . .

Rástislav.

Biser in zvezda.

Biser na dnú je morjá,
Zvezda na stropu nebá.
Biser globoko je skrit,
Zvezde oddaljen je svit.

Zemlja deklétce lepó
Tamkaj imá pod goró.
Biser in zvezda zemljé,
Tebe le išče srcé!

y.

